

Jn; 10:22-39.

Amikor olvastam ezt az igét, elsősre az ragadta meg belőle a figyelmemet, hogy: Kíváncsi vagyok, hogy valaki kitalálja-e esetleg... - Hát persze! Hogy „istenek vagytok”. Egyrészt egy elég merész kijelentés, mely a szigorú monoteista vallás megszokott fogalmazásmódjától erősen elüt. Másrészt az emberben valami nagyon mély, ősi vágyat szólít meg. Ugyanazt az ősi vágyat, amelyet annak idején, az első emberpárban megszólított a kígyó, a kísértő, mikor azt mondta: Olyanok lesztek, mint az Isten. S amikor ez a bűvös mondat elhangzott, Éva nem is vitatkozott tovább. Ez az érv mindent vitt. Evett a tiltott fa gyümölcséből, és adott a vele lévő férfinak is. „*Ha istenné lehetünk ezáltal, akkor még naná, hogy eszünk. Mert istennek lenni, az már döfi! Ha már alkalom nyílik rá, akkor azt nagy kár lenne kihagyni.*” Így gondolkodhatott az első emberpár, és ettek a gyümölcsből. Aztán, hogy mi történt, és hogy derült ki, hogy egy nagy átverés ez az egész, azt már ismerjük.

De azért a vágy, hogy istennek lenni, azért az mégiscsak ottmaradt a szívben. Hisz ki ne gondolt volna már ilyesmire. Na jó, nem úgy, hogy kimondottan én akarok az isten lenni, de úgy, hogy jó lenne olyan isteni tulajdonságokkal rendelkezni, mint pl. a jövőbe látás képessége. Hány és hány embert izgalomba hoz a jóslás? Szerintem nagyon kevés ember van, aki ne látott volna jóst, legalább egy olyan cigányasszony formájában, aki pár fillérért megnézi a tenyerünket, és mond pár biztató szót. És nagyon sokan vannak, akik legalább egyszer jósoltattak életükben. Ha meg a horoszkópot is ideszámoljuk, márpedig idetartozik, akkor talán nincs is ember, aki ne próbált volna valahogyan a jövőbe pillantani. De még vonzóbb az mindenhatóság. A szóval való teremtés. Isten azt mondta: Legyen! És lett. Mi is hogy szeretnénk! Azt mondanánk csiribú-csiribá, meg hogy terülj, terülj asztalkám, és máris minden meglenne, amit csak kívánunk. Kinek ne fordult volna meg ilyesmi a fejében? Mennyivel egyszerűbb lenne a főzés? Hisz ezt a vágyunkat fogalmazzák meg a népmesék is. Meg aztán a hatalom, amit Isten birtokol. Meg a bíraskodás lehetősége. Időnként érezzük úgy, hogy mi aztán egy-kettőre rendet tudnánk vágni, itt a világban, csak lenne hozzá elég hatalmunk. Aztán egy-egy diktátornak adatik, s olyankor meglátjuk, hogy mit vág rend helyett. Hisz a maguk dicsőségét szolgáló, magukat istenként ünnepeztető diktátorok, akár a császárok, akár Sztálin, Hitler vagy Rákosi, tudjuk, hogy mekkora rendet vágtak. A gázkamrák, a Gulág szigetek, meg a meseautók rendjét. A körömlétevések, meg a teljes kiszolgáltatottság rendjét. Sok millió ember legyilkolásának a rendjét. Erre futotta az emberi mindenhatóságából. De azért az ember továbbra is vágyik a hatalomra, és arra gondol, hogy jó, ezek a diktátorok gonosz emberek voltak, de ha nekem lehetne olyan hatalmam, az egészen más volna. Hogy ezt mire alapítja az ember, pontosan nem lehet tudni, de az biztos, hogy valamilyen értelemben mind sóvárgunk az isteni tulajdonságokra. Jézus pedig azt mondja: meg van írva, hogy istenek vagytok. Vajon hogyan érti ezt?

Magában a vitában, amiben ez a mondat elhangzik, alapvetően Jézus Istenségéről van szó. Jézust kérdezik, hogy ő-e a messiás. Jézus pedig nyíltan válaszol nekik: *Megmondtam már nektek, de ti nem hisztek. Nézzétek meg a cselekedeteimet, amelyek tanúskodnak mellettem, és legalább azokra tekintettel higgyétek, én és az Atya egy vagyunk.* – Nagyjából így tudnám összefoglalni Jézus szavait, melyeket e szakaszban saját magáról mond. És nagyon-nagyon súlyos és fontos szavak ezek. Hisz Jézus istensége, Jézus Atyával való egysége, ez a mi hitünknek, a keresztyén hitnek az alapja. Ettől keresztyén valaki, hogy ezt hiszi. Az, hogy hisz valakiben, akinek kell lenni, és néha elmormol egy-egy kétségbeesett imát, ennek még semmi köze sincs a keresztyénséghez. Az igaz vallásosság, a keresztyén hit ott kezdődik, ha hiszem ezt az ősi hitvallást, Jézus Krisztus az Isten Fia, Megváltó.

Jézus az Atyával csodálatos egységben van. Hogy mennyire szoros ez az egység, azt a Szentháromság és mégis egy Isten titokzatos dogmája fogalmazza meg talán a legdirektebben, de tulajdonképpen maga Jézus is elmondja. *Én azt cselekszem, ami az Atya akarata. Én azt mondom, amit az én Atyámtól hallottam. Én és az Atya egy vagyunk.* Világos beszéd ez. – De hogy jön ide az, hogy mi emberek is istenek vagyunk? Hogy kerül ez bele Jézus érvelésébe, és mit akar ez számunkra mondani, mit akar ez a furcsa mondat jelenteni?

Jézust, amikor ezeket a szavakat mondja, nem csak úgy elragadta a vita heve, s mondott valamit, hanem nagyon is tudatosan egy zsoltárt idéz. Konkrétan a 82-et. Ott az ige egy különleges, kiválasztott embercsoportot nevez isteneknek. Királyokról, a nép bírúiról van szó. Ők Istentől nyerték felhatalmazásukat. Kálvin ez alapján is rámutat az államhatalom Istentől rendelt voltára, és hasznosságára. Ezek az emberek arra kapták szinte korlátlan hatalmukat, hogy igazsággal, a gyengét is megvédeve uralkodjanak. Azért kaptak az isteni lényegből, azért részesülhettek az isteni hatalomból, hogy a világ ezáltal jobb, igazságosabb, biztonságosabb legyen mindenki számára. A hatalom ugyanis arra való, hogy az Isten jóságát, igazságosságát és gondoskodását ragyogtassa fel a világban, és így az Istenre mutasson. Ezért kaptak ezek az emberek az isteni lényegből oly sokat, hogy ezt tegyék. S mert oly sokat kaptak ebből az isteni lényegből, ebből az isteni tulajdonságból, a hatalomból, így olyan közel kerültek az Istenhez, hogy az Írás isteneknek

nevezi őket kifejezve ezzel azt, hogy mily szoros kapcsolatban kell lenniük az Istennel. Szinte egylényegűvé kellett volna, hogy váljanak. De amint tudjuk, ez nem sikerült nekik. Nem védték meg a nincstelen meg az árvát. Sőt hatalmúkkal visszaéltek, hatalmaskodtak, és Isten elvetette őket, amint ezt a zsoltárban is olvassuk. Részesültek ugyan Isten hatalmából, de ezen az úton nem tudtak ezek az emberek az Istennel szoros közösségben, lényegi egységben maradni. Az ószövetségben nem is olvasunk aztán több helyen arról, hogy az ember Istennel ilyen közösségbe, egységbe kerülhetne.

Jézus viszont pontosan erre hív meg minket. Erre a közösségre, aminek a lehetőségét az Ószövetségnek ez az egyedülálló helye már felcsillantotta előttünk, de ami aztán a Jézus előtti korban mégis lehetetlenségnek tűnt. Jézus viszont előveszi ezt a témát, és azt mondja, hogy ez mégiscsak lehetséges. Az ember mégis részesülhet az isteni lényegből. Istennel mégis hihetetlen szoros egységbe kerülhetünk. Jézus tehát nem azért beszél arról, hogy az Írás, amit nem lehet érvénytelenné tenni, isteneknek nevez embereket, hogy a saját Isten Fiúságát relativizálja. „*Mit vagytok úgy oda, nem olyan nagydolog az, hisz másra is mond ilyesmit az Írás*”. Hanem pont ellenkezőleg. Jézus beszél arról, hogy ő a Messiás, a Fiúisten, ahogy ez szavaiból, tetteiből és egész lényéből kiderül, beszél arról, hogy ő és az Atya egy. S azzal, hogy e zsoltárt előveszi, minket is meghív ebbe az egységbe. Ez ám a nagy szó! Amire Isten az Ószövetségben csak keveseket hívott, s végül őket is elvetette, arra most minket kiválaszt és elhív. Részesülhetünk az isteni lényegből. Jézus által ez lehetségessé válik, Istennel valami hihetetlen szoros egységben lehetünk. Megélhetjük ezt az egységet, élhetjük az isteni életet, és ez sikerülhet, és nem kell, hogy elvettetés legyen a vége. Mert Jézus által megérthetjük, hogy mi az az isteni lényeg, amit kaphatunk, amit megélhetünk, ami által egységben lehetünk, Jézus testévé, az Isten földi kezévé, lábává, szemévé, szájává lehetünk. Jézus által kapjuk meg az Újszövetségben azt a tökéletesebb Isten-ismeretet, ami által ez az egyesülés lehetséges. Mert az, hogy mi Istennel eggyé leszünk, nem abban fog megmutatkozni, hogy mi is vízen járunk, vagy kenyerek szaporítunk, vagy betegségeknek parancsolunk, vagy a fizika és biológia törvényeit felülírhatjuk. Mert Istennek ugyan minderre hatalma van, de nem ez a lényeg. Nem ebben van az Istennel való egységünk. És nem is abban, hogy egymás felett ítélkezzünk vagy hatalmaskodjunk. Csak Isten ítélhet, és csak ő hozhat törvényt, ő adhat parancsot. Nem ebben élhetjük meg az isteni közösséget, de Jézusban azt látjuk, hogy nem is ez a lényeg.

Az Istennel való egységünk, a mi isteni, Isten szerinti életünk azáltal bontakozhat ki, ha Isten lényének lényegében részesülünk. Ez a lényeg pedig nem a mindenhatóság, nem a bírói hatalom, nem a kényszerítő akarat, hanem a szeretet. Jézusban ragyog ez fel: az Isten lényének központja a szeretet. S ha ebben a szeretetben részesülünk, és ez a szeretet vesz szállást a szívünkben, és ezt a szeretetet éljük meg, és ez a szeretet csillog az életünkön, akkor az Istennel egységben vagyunk. Egységben, hihetetlen szoros közösségben. Róla neveznek minket, ha nem is rögtön isteninek, de legalábbis keresztyénnek, azaz krisztusinak, mivel az Istennel való egységünk Jézus Krisztus által lehetséges. Ha ő él bennünk, akkor telik fel életünk az isteni lényeggel, a szeretettel, és tanulunk meg úgy szeretni, hogy azzal Istent mutassuk fel a világban. Jézus által tudunk úgy szeretni, hogy tetteink által az Istent lássák az emberek. Így válhat valóra, hogy látják jócselekedeteinket, és dicsőítik a mennyei Atyánkat. Amikor ez így történik, akkor sikerült megélni az Istennel való egységünket. Azt az egységet, melyre Jézusban meghívást kaptunk. Ezt jelenti hát, hogy istenek vagytok: Istennel lényegi egységben, szoros közösségben lehettek, és élhettek azt, amit maga az Isten is él, a szeretetet.

De ezt megélni, az valóban nem magunkból jön, nem saját önző, megromlott lelkünkől fakad. Az isteni szeretet megélni csak Jézus által lehetséges, aki úgy szeretet, hogy az életét is feláldozta értünk, testét és vérért pedig lelki táplálékul adta nekünk, hogy az úrvacsora szentsége által az isteni lényeg belénk költözzön, és a vele való szoros közösség által erőt kapjunk, hogy meg tudjuk élni, életünkkel fel tudjuk mutatni az isteni lényegét, a szeretetet. Ámen.

1. A felolvasott szakaszból kiderül számodra, hogy Jézus Isten Fiának és megváltónak tartja magát?
2. Gondolkodtál már azon, hogy ez a bizonyos „istenek vagytok” mit akar jelenteni?
3. A felolvasott igében mely szakaszok mutatnak leginkább Jézus és az Atyaisten egységére?
 - a) Volt olyan életedben, amikor kíváncsi voltál a jövőre? Láttál már jósnőt, s esetleg jósoltattál is? Olvastál valaha horoszkópot?
 - b) Volt olyan, hogy nagyobb hatalomra vágytál, mint amekkora adatott neked? Éreztél valaha úgy, hogy jobban tudnál élni a hatalommal, mint a főnököd vagy a politikusok, meg a világ urai?
 - c) Volt olyan, hogy rosszul éltél a hatalmaddal? Tettél olyat gyerekeiddel, tanítványaiddal, a rád bízottakkal, amit esetleg megbántál?

- d) Mit gondolsz arról, hogy az isteni tulajdonságok közül a legfontosabb a szeretet? Érzed, tapasztalod és hiszed azt, hogy Isten valóban nagyon szeret?
- e) Mit gondolsz arról, hogy az Istennel való közösségünket, az istenképűségünket mi is leginkább a szeretet gyakorlásában élhetjük meg? Hogy megy ez neked a gyakorlatban?